

РЕШЕНИЕ

№ 3307

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 09.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11538** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Нимеш Дахал--гражданин на Н. срещу Заповед рег. № 5364з-2523 от 04.10.2022 година на Директор на Дирекция“ Миграция“, с която последният на основание чл.24,ал.1 от ЗЧРБ отнел правото на постоянно пребиваване в РБ на Нимеш Дахал- гражданин на Н..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената Заповед. Твърди се, че при издаване на заповедта са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, като оспорващият не е взел участие в производство по налагане на ПАМ, като е допуснато и нарушение на чл.22 от ЗАНН, като заповедта е издадена без да е налице нито едно от основанията, визирани в нормата на чл.40 от ЗЧРБ, като дружеството работодател не е обявено в несъстоятелност и е налице смислово несъответствие между фактическото и правното основание за издаване на заповедта. Иска се отмяна на Заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият-Нимеш Дахал редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат И. редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването-Директор на Дирекция ”Миграция” редовно уведомен при условията на чл.138,ла.2 АПК се представлява от юрисконсулт Т., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде

отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 03.05.2022 година е сключен Трудов договор между „Болан България“ ЕООД в качеството на работодател и Нимеш Дахал в качеството на работник, по силата на който работникът приел да бъде назначен на длъжността- Опаковчик с работно място – Фабрика за домашен текстил, намираща се в [населено място], договорено е основно месечно трудово възнаграждение в размер на 769,28 лева

С Решение, рег. № 893844/10.05.2022 година Директор на Дирекция“ Миграция“ разрешил на Нимеш Дахал- гражданин на Н. право на продължително пребиваване на чужденец в РБ до 10.05.2025 година на основание чл.24и от ЗЧРБ.

На 21.09.2022 година до Директор на Дирекция“ Миграция“ е депозирано Писмо Заместник- председател на ДАНС, в което е посочено, че в ДАНС е придобита информация относно установени нарушения на изискванията на чл.24и от ЗЧРБ относно назначени на работа непалски граждани от Фирма“ Болан България“ ЕООД.

На 04.10.2022 година до Директор на Дирекция“ Миграция“ е депозирано Предложение от Началник отдел“ ЗМБГ, в което е посочено, че са налице законовите предпоставки за налагане на ПАМ- Отнемане правото на постоянно пребиваване на чужденец в РБ на основание чл.40,ал.1, т. 1 от ЗЧРБ на Нимеш Дахал, тъй като работодателят на чужденеца „ Б. България“ е обявил несъстоятелност на дата 15.07.2022 година ,като производствените помещения са запечатани от частен съдебен изпълнител и след извършена справка в АИС“ Граничен контрол“ за пътуване на лицето е установено ,че лицето Нимеш Дахал не е напуснало територията на РБ след влизането му в страната на дата 29.04.2022 година и предвид отпадналото основание, на което е предоставено правото на постоянно пребиваване следва да се отнеме правото на постоянно пребиваване в РБ на чужденеца.

На 04.10.2022 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед, с която отнел правото на постоянно пребиваване на чужденеца в РБ.

Заповедта е връчена лично на оспорващия на дата 14.10.2022 година.

По делото са приложени всички доказателства събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед рег. № 5364з-2523 от 04.10.2022 година на Директор на Дирекция “Миграция” представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,

спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган-това е Директор на Дирекция "Миграция", на когото изрично по силата на чл.44 от ЗЧРБ е предоставено право да налага ПАМ по реда на ЗЧРБ-Принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. От своя страна съгласно чл. 39а от ЗЧРБ принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон са - отнемане на правото на пребиваване в Република България, връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, експулсиране, забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, забрана за напускане на Република България.

Между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето Н. Н. към датата на издаване на отказа е заемал длъжността-Директор на Дирекция "Миграция" и не е бил заместван.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл. 40,ал.1 т.1 от ЗЧРБ, вр. с чл.24и от ЗЧРБ-Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато са отпаднали основанията по [чл. 24](#), [24а](#), [24б](#), [24в](#), [24е](#), [24з](#), [24и](#), [24к](#), [24м](#), [24н](#), [24о](#), [24п](#), [чл. 25](#), [ал. 1](#), [т. 6](#), [7](#), [8](#), [13](#), [16](#) и [17](#), [чл. 25в](#), [25г](#), [33а](#), [33г](#), [33к](#), [33л](#), [33п](#) и [33т](#), както и когато инвестицията, за която чужденецът е получил разрешение за постоянно пребиваване, е прекратена или прехвърлена на друго лице в срока по [чл. 25](#), [ал. 11](#) или ако е намалена под изискуемия в закона минимален размер, или престане да отговаря на изискванията по [чл. 25](#), [ал. 12](#), независимо от основанията за прекратяване, прехвърляне или намаляване, като по т.24 и от ЗЧРБ- разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по [чл. 15](#), [ал. 1](#) или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с [Регламент \(ЕО\) № 1030/2002](#). Разрешението по ал. 1 се издава за срок от три години, а когато срокът на трудовия договор е по-кратък от три години, разрешението се издава за срока на продължителността на договора.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че заповедта не е мотивирана и е налице разминаване между фактическото и словесното описание в Заповедта и в същата липсват мотиви, защото от заповедта е видно, че в същата има изложени мотиви. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се

в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка – в случая именно изготвено Псимо от ДАНС и Предложението за налагане на ПАМ на чужденеца.

При издаването на Заповедта Директор на Дирекция ”Миграция” е спазил процесуално-правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че [javascript:y1\(\)](#)чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок.

В чл.24и ЗЧРБ е доуточнено, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които отговарят на условията, визирани в тази норма.

От доказателствата е видно, че административното производство е иницирано въз основа на постъпило Писмо от Заместник – председател на ДАНС, в което е

посочено , че група непалски граждани, на които е предоставено право на постоянно пребиваване в РБ на основание чл.24и от ЗЧРБ, в това число и по отношение на оспорващия и установено, че непалският гражданин е получил разрешение по [чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ](#) с посочен работодател "Болан България" ЕООД и място на работа в [населено място], а при съвместна проверка от органите на ТД "Национална сигурност" Л. и ДИТ Л., извършена през месец юли 2022 година е констатирано, че производствените помещения на "Болан България" ЕООД в [населено място] са запечатани от ЧСИ, чужденецът не е намерен на обявения адрес в [населено място], а е установен в [населено място], полагащ труд за "Екопласт Файбър" АД, по силата на сключен договор между "Екопласт Файбър" АД и "Болан България" ЕООД за изпращане на работници, с цел обучение и обмяна на опит.

Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че при издаване на заповедта са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, въпреки , че е вярно, че за започналото административно производство оспорващият не е уведомен ,но това не е довело до особено съществено нарушение, още повече, че той и в съдебното производство не представи доказателства, които е могъл да представи в хода на административното и които да доведат до различен извод.

При издаване на заповедта, ответникът по оспорването е спазил и материалноправните разпоредби на ЗЧРБ.

Неоснователно е твърдението на оспорващия и на неговия процесуален представител, че при издаване на Заповедта са допуснати съществени нарушения на нормата на чл.22 от ЗАНН, защото ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма,тя е правова принуда/нормативно установена е/,вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове,които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма,а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение,а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия,епидемии и други/.Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание, каквото е твърдението на процесуалния представител на оспорващото дружество.Настоящото производство е административно, а не административно- наказателно.

От отказателствата по делото е установено, че са налице материалноправните условия за налагане на ПАМ- отнемане правото на постоянно пребиваване на чужденеца поради отпадане на основанията по [чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, тъй като](#) непалският гражданин не полага труд за местния работодател "Болан България" ЕООД, за което му е издадено разрешението за пребиваване по [чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ](#), като установено, че производствените помещения на работодателя са запечатани още през лятото на 2022 година и чужденецът е установен да полага труд за друго търговско дружество и в друго населено място- в [населено място]. Обстоятелството,

че фактическото осъществяване на трудовата функция от страна на непалския гражданин за друг работодател и в друго насалено мястото не може да бъде основани едновременно, че чужденецът породлжава да отговаря на условията, при наличието на които му е утвърдено право на посотнено пребиваване. Наред с това, наличието на валидно сключен и действащ трудов договор с "Болан България" ЕООД към датата на издаване на Заповедта също не може да доведе до извод, че оспорващият е полагал труд за работодателя и за което му е издадено разрешение за постоянно пребиваване, тъй като от информацията, посочено в Писмото на ДАНС се установява нарушение на [чл. 7, ал. 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност \(ЗТМТМ\)](#) - работниците-граждани на трета държава, с разрешен достъп до пазара на труда, могат да работят по трудово правоотношение само за местния работодател, в случая за "Болан България" ЕООД. Към датата на налагане на процесната ПАМ непалският гражданин не е могъл да изпълнява трудовите си задължения при този работодател, а е осъществявал трудова дейност за друго дружество - по силата на сключен договор между "Екопласт файбър" АД и "Болан България" ЕООД за изпращане на работници с цел обучение и обмяна на опит, което представлява нарушение на [чл. 7, ал. 2 ЗТМТМ](#), съответно на условията за предоставяне на достъп до пазара на труда на работници-граждани на трети държави. Условията, при които е издадено единното разрешение за пребиваване на Нимеш Дахал - работа в "Болан България" ЕООД, следва да бъдат изпълнени във всеки един момент от срока на действието му. Законодателят не е предвидил възможност за неизпълнение на условията на разрешението за какъвто и да е период и на каквото и да е основание. Впоследствие предприетите от "Болан България" ЕООД действия по прекратяване на трудовите правоотношения на 41 непалски работници към 01.11.2022 г., сред които и оспорващият са в потвърждение на факта, че чужденците не полагат труд за местния работодател, независимо дали последният е обявен в несъстоятелност или производството по несъстоятелност е прекратено. Тези обстоятелства подкрепят тезата на ответника, че "Болан България" ЕООД не може да осигури трудова заетост на чуждите граждани, за което те са получили достъп до българския пазар на труда.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че неправилно е прието, че работодателят е обявен в несъстоятелност. В. е, че в заповедта е посочено, че работодателят е в производство по несъстоятелност/който факт обаче е опроверган в съдебното производство, поради прекратяване на производството по несъстоятелност/ поради връщане на исквата молба/, но заповедта не е мотивирана с факта на обявяване на работодателя в несъстоятелност, а с отпадане на условията, за които е издадено разрешението за постоянно пребиваване. Вярно е, че към 04.10.2022 година по отношение на работодателя не е открито производство по несъстоятелност по смисъла на [ТЗ, но](#) независимо от това, в заповедта е посочено, че оспорващият не отговаря на условието на [чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ](#), още повече, че е установено, че към 15.07.2022 година в производствената база на "БОЛАН БЪЛГАРИЯ" ЕООД не се осъществява дейност, като оспорващият не може да полага труд за местния работодател и по отношение на който е издадено разрешението за пребиваване по [чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ](#), вр. [чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗТМТМ](#). Установените от Дирекция "Инспекция по труда" Л. обстоятелства по сключване на договор с "ЕКОПЛАСТ ФАЙБЪР" АД от 15.07.2022 година и изпращане на непалски граждани в [населено място] са в нарушение на [чл. 7, ал. 2 ЗТМТМ](#) и представляват заобикаляне на българското законодателство в нарушение на [чл. 6 от ЗТМТМ](#). Последващо предприетите от "БОЛАН БЪЛГАРИЯ" ЕООД действия по прекратяване на трудовите правоотношения на 41 непалски работници към 01.11.2022 година, в това число и за оспорващия са в

потвърждение на факта, че чужденците не полагат труд за местния работодател, на чието име са издадени разрешенията за пребиваване по [чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ, което пък](#)води до извод, че "БОЛАН БЪЛГАРИЯ" ЕООД не осъществява производствена дейност още през лятото на 2022 година и не може да осигури трудова заетост на чуждите граждани, въз основа на каквито обстоятелства последните са получили достъп до българския пазар на труда, тъй като са запечатани производствените помещения в [населено място] на "Болан България" ЕООД, оспорващият не е намерен на обявения адрес в Л., както и наличието на сключен договор за изпращане работници, с цел обучение и обмяна на опит между "Болан България" ЕООД и "Екопласт файбър" АД – [населено място]- фирма с различна сфера на дейност. Преотстъпването на работници за полагането на труд за друго дружество различно от изрично посоченото в решението за продължително пребиваване на чужденец, не е в правомощията на работодателя.

След като е отпаднало основанието, за което е издадено разрешението за постоянно пребиваване, то съвсем законосъобразно ответникът по оспорването е издал оспорената заповед, която отговаря и на целта на закона-да се отнема предоставено право на постоянно пребиваване на чужденци, спрямо които са отпаднали условията, при които е издадено разрешение за постоянно пребиваване.

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира издадената Заповед за законосъобразна, отговаряща на условията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева. Съгласно чл.143,ал.3 АПК,когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Съгласно чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението се определя в границата от 100 до 240 лева, а в конкретния случай, делото не представлява фактическа и правна сложност, за да се присъди максималният размер на възнаграждението на юрисконсулт, проведено е едно съдебно заседание и юрисконсултът Т. е присъствала на съдебното заседание.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложима по силата на 144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА на Нимеш Дахал--гражданин на Н. срещу Заповед рег. № 5364з-2523 от 04.10.2022 година на Директор на Дирекция“ Миграция“, с която последният на основание чл.24,ал.1 от ЗЧРБ отнел правото на постоянно пребиваване в РБ на Нимеш Дахал- гражданин на Н..

ОСЪЖДА НИМЕШ ДАХАЛ- ГРАЖДАНИН НА Н. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ МИГРАЦИЯ“ СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

